

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Έτος πρώτον· ἐν Ἀθήναις,
πὺ πλουτίζουν οἱ κηφῆνες.

Χίλια ὀκτακόσια ὀγδοῖντα τέσσαρα
Μία νὰ ταιριάζῃ ῥῥῖκα λέξι: ΚΑΙΣΑΡΑ

Τῶν ὁρῶν μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνον — δὲ κτὼ φράγχα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὁμῶς μέρη — δέχα φράγχα καὶ ὅτ' ἐξέρι.

Τοῦ Σεπτεμβρίου πρώτη
κουβαλημάτων κρότοι.

Τριανταδύο ἀριθμός,
βρυγμὸς ὀδόντων καὶ κλαυθμός.

Νὰ μείνω ἢ νὰ φύγω;
Ἄς τὸ σκεφθῶ ὀλίγο.

Αὐτὸ τὸ δίλημμα σκληρὰ μὲ τυραννεῖ ἀκόμα,
ἢ εἴτε εἶμαι ἐξυπνὸς ἢ ἐκπλωθῶ ὅτ' ἐστὼμα,
εἴτε μ' ἀμάρτυς τριγυρνῶ ἢ **que** πεζὸς ὅτ' οὐδὲ δρόμους,
εἴτε συντάττω ἐγγράφα, ἢ σχέδια, ἢ νόμους,
εἴτε θελήσω εἴτε μὴ ν' ἀναπαυθῶ ὀλίγο,
μὲ τυραννεῖ τὸ δίλημμα — νὰ μείνω ἢ νὰ φύγω.

Ἄν μείνω οἱ ἀντίπαλοι ἀμέσως θὰ κηρύξουν
πῶς εἰς τὴν Πελοπόννησον ἴσως **que** μὲ σφυρίζουν,
πῶς καὶ τί χειρότερον μοῦ ἐτοιμάζουν ἄλλο,
πῶς τὴν περιόειαν μοῦ ἐκ φόβου ἀναβάλλω.
Θὰ εἴπουν πῶς **que** γρουσουζιά θὰ φέρω εἰς τὸν τρύγον...
ἢ ὅλ' αὐτὰ μοῦ φαίνεται καλλίτερον νὰ φύγω.

Ἄν φύγω πάλι **qu'** ἐξαφνα ὅτ' ἐν πρώτῃ προκυμαίᾳ
ὅτ' ἐξ ὄψεως μελανὴ ὑψώνεται σημαία,
qu' ἀντὶ κλυδων καὶ φωνῶν κατενθουσιασμένον
ὅτ' ἐξ ἀπτερυγὰ μὲ τὸν ἐσταυρωμένον,
ἐν ἀίρει εἰς τὴν πένθιμον παράταν διακρίνω
καὶ γὰρ γαυρὰ θλιβερόν;... καλλίτερον νὰ μείνω.

Ἄλλ' ὅμως τί θὰ εἴπωσιν οἱ φίλοι μου ἂν μείνω;
ὅτι εἶναι ἐνδεχόμενον νὰ τοὺς ἀποθαρρύνω;
νὰ μὲς ξεφύγουν μερικοὶ ὅς' αὐτὴ τὴν παραζάλην
qu' ἢ μείζων ἐξαφνα μερὶς νὰ γίνῃ πρὸς μεγάλην;
ἢ εἰς τὸ κόμμα μου κενὸν τοιοῦτον δὲν ἀνοίγω,
que χιλιάκις προτιμῶ αὐτοστιγμὴ νὰ φύγω.

Ἄν ὅμως ἀπευκατῶν τι οἱ ἄλλοι μ' ἐτοιμάσουν;
ἂν χάριν παραδείγματος μὲ ἀποδοκιμάσουν;
ἂν ἡ παρουσία μου τὰ πάθη ἀναφλέξῃ;
ἂν κατὰ τύχην μέλιστα **que** εἰς τ' ἄλωνα βρέξῃ;
ἂν ἐκτραγοῦν **que** πυρκαγιαῖς, πῶς δὲν ἔμπορῶ νὰ σθύνω;
ἂν γίνωνται καὶ φονικά;... καλλίτερον νὰ μείνω.

Ἄλλ' ἂν μοῦ ἐτοιμάζωνται γενναῖαι προσφωνήσεις
que πολιτῶν **que** ὀπλιτῶν μεγάλα διαχύσεις;
ἂν μοῦ ἐστήθισαν παντοῦ ἀψίδες **que** Ἡρῶα
qu' ὡς εὐπαρέστης ψάλλωσι κοράσια ἄθῳα;
ἂν εἰς τὰ πλήθη μέλιστα δημογορήσω ὀλίγο
μὲ κυριακάτικη φωνή;... καλλίτερον νὰ φύγω.

Ἄν τύχῃ ὅμως **que** παντοῦ ἐμπρός μου βγαίνουν φόροι
ὡς ξένοι, ὡς νεόφερτοι, ὡς μαῦροι ὁδοιπόροι,
ἂν ἀκόμη ὅτ' ἐν φαιδρᾷ αὐτῇ ὁδοιπορίᾳ
ἀκούω ἀναγκαστικὴν παντοῦ κυκλοφορίαν,
ἂν ὅπου **qu'** ἂν διέρχωμαι μιζέριαν ἀφ' ἑνός;
ὦ! χιλιάκις προτιμῶ ὅτ' ἐν θέσι μου νὰ μείνω.

Ἄν πάλιν Ναπολέοντα κανέναν μ' ὀνομάσῃ;
μ' ἂν τύχῃ **que** γιὰ Παταξὲ κανέναν μὲ περάσῃ;
ἂν ἐξαφνα μοῦ ρίξουνε ροκέταις **que** κανόνια;
μ' ἂν ἐξαφνα μοῦ ρίξουνε μουλκέκια πεπόνια;
ἂν τύχῃ **qu'** ὅλ' αὐτὰ συμβοῦν;... ἄς τὸ σκεφθῶ ὀλίγο.
ὦ! τέλος ἀπεφάσισα νὰ μείνω καὶ νὰ φύγω.

Φασουλής και Περικλέτος
ο καθέννας νέτος σκέτος.

- Φ.—Ωρα καλή, βρέ Περικλή, πού τρέχεις έτσι πάλι;
τί γίνεσαι; πώς τὰ περνάς; τί κάνουν και οι άλλοι;
Π.—Καλά... εσύ τί γίνεσαι, βρέ αδελφέ, τί κάνεις;
με ποιους πηγαίνεις και γλεντάς; πού τὸν καιρό σου
[χάνεις;
Φ.—Πολύ καλά, εὐχαριστῶ... εὐ πώς τὰ πηγαίνεις,
και ἀπὸ τούτη τῇ ζωῇ σὰν τί καταλαβαίνεις;
Π.—Πολύ καλά, εὐχαριστῶ, και θὰ σὲ μπαγλαρώσω,
κι' ἀπὸ τὸ ξυλοκόπημα θαρρῶ δὲν θὰ γλυτώσω.
Φ.—'Αλήθεια, τᾶμαθες ἐσὺ τὰ φοβερά μαντάτα;
Π.—'Εγὼ δὲν ξέρω τίποτα...
Φ.— Δὲν ξέρεις πάλι; νάτα!
Μὰ σὺ δὲν νοιώθεις τίποτα... δὲν ξέρεις ἱστορία,
δὲν ξέρεις ἀναγκαστικὴ ποτὲ κυκλοφορία,
δὲν ξέρεις οὔτε δάνεια, δὲν ξέρεις οὔτε φόρους,
δὲν ξέρεις οὔτε θέατρα, ὀρχήστρες και τερόρους,
δὲν ξέρεις τί σοὺ γίνεται, δὲν ξέρεις τί θὰ γίνης,
και μόνο ξύλο ξμαθες, βρέ μασκαρα, νὰ δίνης.
Π.—Πάλι, μωρέ, μὲ ἀρχισες τὰ ἴδια και τὰ ἴδια.
Φ.—Μὰ τί νομίζεις, Περικλή; πὼς εἶν' αὐτὰ παιχνίδια;
μωρέ τὰ διαζύγια δὲν τᾶμαθες ἀκόμα,
ὅπου γι' αὐτὰ συνομίλει τὸνα και τᾶλλο στόμα,
ὅπου γιὰ φύλλου πῆδημα ἀνδρόγυνα χωρίζουν
κι' οἱ ἄνδρες τῆς γυναίκας των δὲν τῆς ἀναγνωρίζουν,
πού μένουν ὀρφανὰ παιδιὰ μέσα 'στοὺς πέντε δρόμους,
πού ἀψηφοῦνε και τιμὴ και Σύνταγμα και νόμους,
πού 'μοιάζει σὰν ἐμπορικὸ τοῦ καθενὸς τὸ σπῆτι,
πού ὁ ντελάλης κἀβεται ἀπ' ἐξω και κηρύττει:
«Ὑριστικὴ διάλυσις ἐπιπλὼν και πραγμάτων,
ὑπηρετῶν και ἀμαξῶν και τίτλων και ὀνομάτων,
και παρασήμερον και τιμῶν και μπάλων και ἐσπερίδων,
νταντάδων και κουβερναντῶν Γαλλιδῶν και Ἀγγλιδῶν,
και ὅλων τούτων δανεικῶν και δὴ ἐπὶ πιστώσει,
και ἀλλὰ οὐνα, ντούε, τρέ, ἀλλεῶς θὰ τελειώσῃ»
Π.—Μὰ τί μοὺ λές, μωρέ;... αὐτὰ εἶναι φρικτὰ σημεῖα
και 'μοιάζουνε, 'στὴν πίστι μου, ὡς ἀν ἐπιδημία.
Φ.—Βρέ χίντε χάσου ἀπ' ἐκεῖ πού ὅλο περιπαίζεις,
ἀφοῦ ἐδῶ χωρίζονται ἐκ κοίτης και τραπέζης!
Και νὰ σοὺ πῶ τῇ γνώμῃ μου, ψυχὴ μου Περικλέτο;
ὅς ὁ Θεὸς συνέλεξε κανεὶς μὴ χωρίζετω.
Κι' ὅχι νὰ βλέπης χωριστὰ τᾶνδρόγυνα 'στοὺς δρόμους
και θείους νὰ καταπατοῦν και ἀνθρωπίνους νόμους,
'στό ἓνα πεζοδρόμιον νὰ βλέπης μιὰ κυρία,
'στ' ἀντικρυνὸ τὸν ἄνδρα τῆς με ἀδιαφορία,
και μέσ' 'στὴ μέση νὰ περνᾷ γεμάτο τὸ Τραμβαῦ...
αὐτό, μωρέ, δὲν ἔρχεται, αὐτό, μωρέ, δὲν πάει.

- Π.—Και δὲν μοὺ λές, βρέ Φασουλῆ, γιατί συχνὰ συμβαίνει
αὐτὰ τὰ διαζύγια, και τάχα τί σημαίνουν;
Φ.—Σημαίνουν ὅτι ἔγινε ὁ κόσμος ἄνω κάτω,
ὅσο κι' ἂν ἀθωώνεται αὐτὸ τὸ Σύνδικάτο,
γιατί αὐτὸ κι' ἡ συντροφιά ἔστησε τόσα βρόγνα,
πού δὲν γλυτώνει ἀπ' αὐτὰ ἡ κακομοίρα σπῆτι.
Πέρασ' ἐκεῖνος ὁ καιρός, ὅπου καθέναν σπῆτι
εἰς τὰ καλά καθούμενα δὲν σήκωνε τὴ μύτη.
Πέρασ' ἐκεῖνος ὁ καιρός, πού καθεμιὰ μητέρα
με τὰ παιδιὰ της μοναχὰ ἐζούσε νύκτα μέρα.
Πέρασ' ἐκεῖνος ὁ καιρός, πού κάθε μουσαφίρης
'στό ξένο σπῆτι εὐκολὰ δὲν ἦταν νοικοκύρης.
Πέρασ' ἐκεῖνος ὁ καιρός, πού ἡσυχὰ ἐζούσαν,
και μοναχὰ τὴ γλώσσά τους οἱ ἄνθρωποι 'μυλῶν
πού δανεικὰ δὲν ἔτρωγαν κοτόπουλα και γάλα,
πού δανεικὰ δὲν ἔκαναν καθ' ἐβδομάδα μπάλια,
πού δανεικὰ 'στὰ θέατρα δὲν ἦσαν κάθε βράδυ,
πού δανεικὰ δὲν 'φούνιζαν ἀκόμη και τὸ λάδι,
πού δανεικὰ δὲν ἔκαναν ταξείδια 'στὴν Εὐρώπη,
ὅπου δὲν ἦσαν δανεικὰ φερσίματα και τρόποι,
πού δανεικὰ δὲν 'πήγαιναν ποτέ τους καρωτσάλα,
πού δὲν φοροῦσαν δανεικὰ οἱ τζέντλεμαν βελανῆ.
Π.—'Αληθινὰ πὼς ἀλλάξε αὐτὴ ἡ κοινωνία!
μ' αὐτὰ τὰ δάνεια, θαρρεῖς πὼς ζῆς μέσ' 'στὴν ἀπο
Μόνον ἐμένα, Φασουλῆ, κανέναν δὲν δανείζει.
Φ.—'Εσένα νὰ δανείσουνε;... και ποῖός, βρέ, σὲ γνωρίζει
'Εσὺ δὲν ἔχεις ἀδελφὴ οὐτ' εὐμορφὴ κυρία,
σὺ εἶσαι μόνος κι' ἐρημος μέσ' 'στοῦ λουτροῦ τῆς
Και ὅστερα ἐνέχυρα 'στοὺς δανειστάς ἀφίνουν
και δανεικὰ οἱ δανειστάς συχνὰ πυκνὰ τοὺς ἔχουν.
'Εχεις ἐσὺ, βρέ Περικλή, ἐνέχυρο κανένα;
ἐσὺ ἄλλο ἐνέχυρο δὲν ἔχεις ἀπὸ 'μένα.
Λοιπὸν καθὼς σοὺ ἔλεγα 'στὰ περασμένα χρόνια
οἱ ἄνθρωποι ἔτρωγαν σπητήσια μακαρόνια.
Τώρα τὸ παρασήκωσε ἡ καθεμιὰ τσακίστρα
κι' ἡ πλύστρα πάει 'στὴν Λιζιέ και ἡ Λιζιέ 'στὴν πλύστρα.
Τώρα φουσκόνουν ἀπ' ἐμπρός, φουσκόνουν κι' ἀπὸ πῶς
και δὲν 'μπορῶ ἀπ' τὴν κυρὰ τῇ δοῦλα νὰ γνωρίσω.
Τώρα γυρεύει καθεμιὰ τοῦ δρόμου πατασθούρα
νὰ καθβαλίσῃ κἀτι τί, ἄς ἦναι και γαιδοῦρα.
Τώρα γυρεύει καθεμιὰ νὰ τρέχῃ 'στό Παλάτι,
κι' ἄς τρώγῃ μέσ' 'στό σπῆτι τῆς ξερῆς ψωμὶ κι' ἄλλο.
Τώρα και ἱπποδρόμια ἐβγήκαν μέσ' 'στὴ μέση
κι' οἱ βαγαπόντες στέκονται 'στὴν πρώτη πρώτη
Τώρα φοροῦνε τὰ γυαλιὰ και οἱ ἀνοικτομάτες,
και δύο φράγκα τὴν ὁκὰ πουλοῦνε τῆς ντομάτας.
Τώρα 'μυλῶν και ἀγγλικὰ 'στὴν κάθε παντρεμένη
κι' ὁ ἄνδρας τῆς χαμογελά, μὰ δὲν καταλαβαίνει.
Γιὰ ὅλ' αὐτὰ, βρέ Περικλή, και χίλια δυὸ ἀκόμα
ἀπὸ τὰ διαζύγια ἐγέρμισαν οἱ δρόμοι.
Κι' ἔχω ἓνα προαίσθημα σπουδαῖο και ἀστείον,
πὼς τέλος θὰ χωρίσουμε κακὰ κι' ἐμεῖς οἱ δύο.
Μὰ τί ιδέαν ἔχεις σὺ περὶ διαζυγίου;
Π.—Εἶμαι πολὺ φανατικὸς ὑπὲρ ἰσοζυγίου.
Φ.—'Ας ἦναι, ὅμως ἀφῆσε αὐτὰ τὰ καλαμπούρια
και μιὰ ιδέα πῆς και σὺ, βρέ Περικλή, καινούρια.
Π.—Λοιπὸν τὸ διαζύγιον σοὺ λέγω πὼς μ' ἀρέσει,
κι' ἂν ἔχης και ἀντίρρηση, ξύλο θαρρῶ θὰ πείθῃ.
Φ.—'Εχω λοιπὸν ἀντίρρηση και μάλιστα σπουδαία.
Π.—Ὅρσε λοιπὸν τρεῖς κουτελιὰς κι' χίντε νὰ μάθης.

Τρικούρης Φασουλῆς
καθέννας σεβνταλῆς.

- Φ.—Σας προσκυνῶ, μὰ ἴδρωσα ὡς πού νὰ εὔρω τρόπο
νὰ σὰς πετῶ μοναχὰ και με μεγάλο κόπο...
Τ.—Εἰν' ἀληθὲς πὼς αἱ πολλαὶ ἄς ἔχω ἀσχολίας
δὲν μ' ἐπιτρέπουν συχνὰς νὰ κάμνω ὀμιλίας.
Φ.—Και δὲν σὰς λῶ, μὰ και 'μεῖς σὰν ἐντιμοὶ πολῖται
ἔχουμε τὴν ἀπαίτησι και νὰ μᾶς ὀμιλήτε.
Τ.—'Εγὼ καλῶς, τί ἔχετε νὰ με εἰπῆτε ἄλλο;
Φ.—'Εχω πολλὰ νὰ σὰς εἰπῶ και νὰ σὰς υποβάλω...
ὅλο τὸ θάρρος τὸ λοιπὸν καθίστε και ἀρχίζω.
Τ.—'Εμπιστῶ παρὰ πολὺ, ἀλλὰ δὲν συνειθίζω
νὰ καθῆμαι, que εἶπα εἰμ' ἀπασχολημένος.
Τ.—Αἱ τίτε κἀθῆμαι ἐγὼ, γιατί εἶμαι κουρασμένος.
Και πρῶτα πρῶτα ἤθελα εἰς γνώσιν σας νὰ φέρω
πὼς, καθὼς λένε, φθάσαμε εἰς τὸ μὴ περαιτέρω,
και σὰν νὰ μὴ μᾶς ἐφθάναν τὰ δάνεια κι' οἱ φόροι
και τὰ ἐπιτηδεύματα πού πέρνουν με τὸ ζόρι,
ἡ παρακμή, τὸ βρέξιμο πού γινε 'στὴ σταφίδα,
και δὲν γλυτώνουμε, θαρρῶ, και ἀπὸ τὴν ἀκρίδα,
ὅσο κακὸ μᾶς ἀπειλεῖ κι' αὐτὸ πολὺ μεγάλο...
Τ.—Ποῖον κακὸ μᾶς ἀπειλεῖ ἐκ νέου; ποῖον ἄλλο;
Φ.—Εἰ νὰ τὰ διαζύγια πού ἀρχισαν καμπόσοι,
και χωρισμένοι τρέχουνε 'στοὺς δρόμους πεντακόσοι,
κι' ἂν ἡ Κυβέρνησις εὐθὺς δὲν βάλῃ ἀπορία τάξι...
Τ.—'Αλλ' ἡ Κυβέρνησις 'ς αὐτὰ τί ἐμπορεῖ νὰ πράξῃ,
ἀφοῦ οἰκογενειακὴν φέρουσι χαρακτηρισῆ;
Τ.—'Ενὶ καθῆ διαζύγιον νὰ βάλῃ και κλητῆρα.
Τ.—Μὰ ἡ κλητῆρ δὲν δύναται νὰ ναιμιχθῇ διόλου.
Φ.—Εἰ μὰ γι' αὐτό, κύρ Πρόεδρε, πᾶμε κατὰ διαβόλου.

- Σκοτόνονται οἱ ἄνθρωποι κατὰ μεσῆς τοῦ δρόμου
κι' οὔτε κλητῆρας φαίνεται οὐτ' ἱσκιὸς ἀστυνόμου,
οἱ λωποδύταις κλέβουνε τὸν κόσμον νύκτα μέρα
κι' ἀστυνομία πουθενὰ δὲν φαίνεται ἐδῶ πέρα.
Τώρα τὰ διαζύγια ἔχουν κυκλοφορία,
και σὲς ἔτσι τὰ βλέπετε με ἀδιαφορία.
Τ.—'Αλλὰ σὰς εἶπα πὼς 'ς αὐτὰ δὲν ἐμπιστῶ διόλου...
Φ.—Κι' ἐγὼ σὰς εἶπα πὼς γι' αὐτὸ πᾶμε κατὰ διαβόλου.
'Ας ἦναι... Τώρα πῆστε μου ἐσεῖς σὰν τί φρονεῖτε
γι' αὐτὰ τὰ διαζύγια και πὼς τὰ ἐξηγεῖτε;
Θέλω νὰ μάθω ἂν και σὲς ἔχετε μιὰ ιδέα
με τὸ γνωστὸ σας Περικλή, ἡ καμμιὰν ἄλλη νέα.
Τ.—Δὲν ξέρω τί ὁ Περικλῆς περὶ αὐτοῦ ἐφράνει,
ἀλλ' ἐκτοτε μετῆλλαξαν παρὰ πολὺ οἱ χρόνοι.
que κατὰ τὴν ιδέαν μου νομίζω ὅτι πρέπει
τοῦ οἴκου τὰ ζητήματα νὰ τὰ καλύπτῃ σκέπη.
Φ.—Με ἄλλους λόγους...
Τ.—'Αληθὲς ὅτι que ἐν συμβαίνει;
εἶτε συζοῦν, εἶτε μακρὰν διάγουν, χωρισμένοι,
τὸ θέμα τοῦτο ἀφορᾷ, φρονῶ, αὐτοὺς que μόνους,
que τοῦτο ἐπεκράτησε qu' εἰς τοὺς ἀρχαίους χρόνους.
Φ.—Λοιπὸν τὸ διαζύγιον με τῇ ἰδίᾳ σας γνώμῃ
'μπορεῖ νὰ γίνεταί, χωρὶς νὰ ἐπεμβοῦν οἱ νόμοι.
Μὰ με τῇ γνώμῃ σας αὐτὴ δὲν συμφωνῶ ἐς τόσον...
Τ.—Πρέπει νὰ συμφωνήσετε νὰ μὴ σὰς μπαγλαρώσω.
Φ.—Λοιπὸν κι' ἐγὼ δὲν συμφωνῶ, — μωρέ κι' αὐτὸς μοὺ
[μπεῖνε.
Τ.—Λάβε λοιπὸν πέντ' ἐξ ἡ μ' ὅς que πῆγαίνε, ἀγροικε

Μοῦστοι καὶ κουβαλήματα σπήτια καὶ καταστήματα.

- Ἀδειάζετε τὸ σπήτι μου καὶ δώστε μου τὸ νοῖκι.
— Μετὰ χαρᾶς σας, κύριε, ἀμέσως τὸ ἀδειάζω.
— Νοικιάζεται πρὸς τὸ παρὸν καμμία ἀποθήκη;
— Ὅχι, μὰ δυὸ κατώματα πολὺ ὀθηνὰ νοικιάζω.
Εὐρίσκονται, ἂν θέλετε, εἰς τοῦ Ψυρῆ πλησίον
καὶ ἔχουνε ἐνοίκιον δραχμῶν ἑξακοσίων.
— Ἀγαπητέ μου κύριε καὶ σπητονοικοκύρη,
παρακαλῶ ἀφήστε με ἀκόμη ἓνα μῆνα.
— Ἀδύνατον νοικιάτωρα καὶ φίλτατε Κασμίρη,
σπήτια πολλὰ ἀνοικίαστα ὑπάρχουν ὅσῃν Ἀθήνα.
— Μὰ, κύριε, παρακαλῶ ὥς ποῦ νὰ ἔρῳ κανένα...
— Μὰ, κύριε, τὰ χρήματα ἔμπρὸς καὶ μετρημένα.

Κι' ἰδοὺ ἀμάξια μακρὰ μὲ ξύλινα κρεβάτια,
μὲ σιδερένια στρίποδα, καθρέφταις καὶ κονσόλαις,
μὲ βελουδένια ἐπιπλα ἀπὸ χρυσᾶ παλάτια,
μ' ἀγάνωτα χαλκώματα καὶ χίλιας κατσαρόλαις,
μὲ στρώματα, παπλώματα, σεντόνια, μαξιλάρια,
καὶ μὲ τραπέζια ξύλινα καὶ μὲ μισὰ ποδάρια.

Ἀδειάζουτε παληρόσπητα, ἀδειάζουν ἀποθήκαι,
ἀδειάζουν καταστήματα μετὰ τῶν ὑπογείων,
πολλὰ περὶ ἐξώσεως κυκλοφοροῦσι δίκαι,
καὶ μοναχὰ τὸ σεβαστὸν Παιδείας ὑπουργεῖον
γεμίζει κατ' ἀντίθεσιν ἀπὸ σοφοὺς δασκάλους,
γυμνασιάρχας, βοηθοὺς, σχολάρχας τε καὶ ἄλλους.

Σὺν τούτοις περιφέρονται τουλούμια ἐπὶ κάρων,
μούστους πολλοὺς κομίζοντα εἰς τὰς κλεινὰς Ἀθήνας
ἐξ Ἑλευσίνος, Καλυβιδῶν, ἀκόμη κι' ἐκ Μεγάρων,
γὰρ νὰ προετοιμάσουνε τὸν φόρον τῆς ρετσίνας.
Ἀδειάζουν ὅ,τι ἔμεινε καταμεσῆς τοῦ δρόμου
πρὸς τέρψιν τοῦ διευθυντοῦ καὶ κάθε ἀστυνόμου.

Ἐδῶ κι' ἐκεῖ τρεχάματα, παντοῦ χαραῖς καὶ γέλοια,
καὶ ἡ ταβέρναις ἔχουνε πολὺ μεγάλη φούρια,
στεφάνια ἐτοιμάζονται γὰρ τὰ παληὰ βαρέλια,
καὶ τὰ παληὰ διορθώνονται καὶ γίνονται καινούρια.
Καὶ ὅλ' οἱ ταβερνιάριδες ἑκάμανε παρέα
καὶ πλύνουν τὰ βαρέλια τῶν μαζὶ ὅσῳ Φαληρέα.

Χαῖρε Σεπτέμβριε, θερμὲ καὶ δροσερὲ συγχρόνως,
ἐσὺ μὰς φέρνεις τῆς βροχαῖς κι' ἀνοίγεις τὰ σχολεῖα,
εἰς σὲ χρωστᾷ τὰ γλέντια τοῦ ὀλόκληρος ὁ χρόνος,
γιατὶ τοῦ δίνεις τὸ κρασί μὲ τόση ἀφθονία.
Ῥωμαντικὰ οἱ ποιηταὶ τὸν ἐρχομὸ σου ψάλλουν,
κι' ἀπὸ τὰς ἐπαρχίας τῶν οἱ φοιτηταὶ προβάλλουν.

Διάφορα κοινωνικὰ παρὰ πολὺ σημαντικὰ.

- Σκέψεις μεγάλαι γίνονται περὶ τῶν ὑπονόμων.
— Κι' ἄλλον θαρρῶ ἀπέλυσαν προχθὲς ὑπαστυνόμον.
— Κλῆσιν ἐκοινοποίησαν ὅσῳ κύριον Λεβιδῆ.
— Πολλὰ γὰρ τοῦ Προθυπουργοῦ φωνάζουν τὸ ταξεῖδ.
— Ἡ γειτονιάς βροντοκοποῦν ἀπὸ τὰ κουβαλῖδια.
— Μοῦστοι παντοῦ, χαμαλῆδες, βαρέλια καὶ σκουπίδια.
— Πολλὰ προτάσεις γίνονται περὶ διαζυγίων.
— Δασκάλοι πᾶνε κι' ἔρχονται ὅσο κάθε ὑπουργὸς ἔν.
— ἔφυγαν εἰς τὰς ἑδρας τῶν πολλοὶ Μητροπολίται.
— Δὲν παύουν νὰ σκοτώνονται οἱ φίλοι συμπολίται.
— Οἱ ἔμποροι τοῦ Πειραιῶς εἰς τὸν Τρικυόπη πῆγαν
κι' εἶπαν παράπονα πολλὰ, χαιρέτησαν κι' ἐφύγαν.
— Πόλεμος πάλιν ἔγινε ὅσῳ φυλακὰς Κερκύρας.
— Πολὺς ἐσχάτως ἐκπεσὺς εἰς τὴν τιμὴν τῆς λίρας.
— Φωτὶὰ μεγάλη ἔπιασε ὅσῳ συνοικίαν Βύσσης.
— Ἐπέστρεψεν ἐκ τῶν λουτρῶν ὁ κύριος Καμβύσης.
— Κι' ἐφέτος ἔγινε λαμπρὰ πανήγυρις ὅσῳ Ρέντι.
— Ἡ πόλις μὰς φιλοξενεῖ τὸν Ὁχὰν ἐξ ἐφέντη.
— Προσμένονται νευρόσπαστα τοῦ Χόλδεν ὅσῳ Ἀθήνα.
— Ὁ Βασιλεὺς ὅσῳ Κέρκυρα θὰ κάμῃ καραντίνα.
— Ἐτοιμασίαι γίνονται σπουδαῖαι ὅσῳ Παλάτι.
— Ἐντὸς ὀλίγου ἔρχεται κι' ἡ Ἀδελίνα Πάτη,
γὰρ νὰ χωρίσῃ γρήγορα τὸν δευτέρου της ἀνδρα.
— Προχθὲς ἡ βασιλόπουλις μὰς ἐώρταζ' Ἀλεξάνδρα.
— Ὁ σὶρ Σκουλούδης ἔφυγε ὅσῳ Σύρα γὰρ κυνήγι.
— Σ' ἓνα Τραμβάϊ ἔπιασε φωτὶὰ πολὺ ὀλίγη.
— Νέα βροχὴ κατέστρεψε τὴν μείνανσαν σταφίδα.
— Τέτοιο βρωμοκαλόκαιρο ποτὲ μου δὲν τὸ εἶδα.
— Νόσος φρικτὴ εἰς Τρίκαλα τῶν χοίρων καὶ βουδῶν.
— Καὶ μεταθέσεις παμπληθεῖς δασκάλων καὶ δασκαλῶν.

Ἐξω εἰς τὸν Ἀπόλλωνα μεθαύριο τὸ βράδυ
θὰ παίξουνε τὸν κύριον Ἀναπαράδειδην,
ἔργον ὀδικό μας τῆς στιγμῆς, ὀδική μὰς κομωδία,
ἐν μέρει κάπως νόστιμη κι' ἐν μέρει ἀηδία.

Ἡ μουσικὴ τοῦ Καίσαρη μὲ πεταχτὰ κομμάτια
ποῦ γὰρ πλατεῖαις κάνουνε καὶ σάλαις καὶ παλάτια,
ὅλους μὰς πὰρ εὐχαριστεῖ ποῦ τὴν συχνοακοῦμε,
γὰρ αὐτὸ κι' ἐμεῖς τὸν Καίσαρη θερμῶς εὐχαριστοῦμε.

ΤΟΥ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ τὰ κρασιὰ ἄς πίνῃς ὁ καθένας,
γιατὶ ἔμπορεῖς μερόνυκτα ἀπὸ αὐτὰ νὰ πίνῃς,
χωρὶς νὰ τρέχῃς κίνδυνον νὰ χάσῃς καὶ τὰς φρένας,
μὰ μόνο γὰρ τὴν γεύσιν τοὺς ἴλιγο μεπεκρῆς θὰ γίνῃς.
Τὰ μαῦρα εἶναι γὰρ φαγί, τὰ ἄσπρα γὰρ τὰ φρούτα,
τὰ ἄσπρα εἶναι γὰρ βροχὰ, τὰ μαῦρα γὰρ λαγοῦτα.

ΚΑΙΝΟΥΡΙΟ περιοδικὸν ἐβγῆκεν «Ἐβδόμας...»
κι' ἂν θέλετε, ἀγαπητοί, νάκούσετε κι' ἐμᾶς,
χωρὶς κανένα δισταγμὸν συνδρομηταὶ γενήτε.
κι' ἐμεῖς σᾶς ὑποσχόμεθα ὅτι πολλὰ θὰ ἔβρωτε.

Τοῦ Ῥωμηοῦ μὰς τὸ γραφεῖο — μέσα ὅσῳ τυπογραφεῖο
τοῦ Σταυριανοῦ κατέβη — κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ τῆς βρώμας τῶν Χαυτείων — μ' ἓνα κάποιον Φαρμακεῖον,

Καφενὲ τῶν «Εὐφρονούντων»
μὲ μπακαλῆδες καμπόσους,
μ' ὀρηκτῆρια, σαντούρια,

νύκτα μὲρὰ συζητούνται,
πατατζῆδες ἄλλους τῶσιναι,
καὶ μὲ μάνδρα μὲ γαῖοναι.